U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **V. G.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/0AM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2003, č. j. OAM-6079/VL-07-04-2003, o návrhu na přikázání této věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem,

t a k t o :

Věc **s e p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo vnitra shora označeným rozhodnutím zamítlo jako zjevně nedůvodnou žádost žalobkyně o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Toto rozhodnutí žalobkyně napadla žalobou, podanou ke Krajskému soudu v Ostravě.

Krajský soud v Ostravě přípisem ze dne 5. 3. 2004, sp. zn. 59 Az 222/2003, předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na přikázání této věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem dle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního („s. ř. s.“). Svůj návrh krajský soud odůvodnil hospodárností řízení, neboť žalobkyně bydlí se svými nezletilými dětmi v místě spadajícím ve věcech správního soudnictví do soudního obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem, přičemž žádá, aby bylo ve věci nařízeno ústní jednání, kterého se hodlá zúčastnit. Zároveň krajský soud poukazuje na vysoký nápad azylových věcí u tohoto soudu a tedy i zájmem na rychlosti řízení.

Krajský soud účastníky řízení vyzval přípisem ze dne 31. 1. 2004 k vyjádření k navrhované změně místní příslušnosti s poučením, že pokud soud ve lhůtě 10 dnů od doručení této výzvy neobdrží jejich stanovisko, bude předpokládat, že účastníci proti této změně nemají námitky.

Žalovaný s přikázáním věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem vyslovil souhlas, žalobkyně se k navrhovanému postupu nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že k řízení o žalobě ve věci přezkumu rozhodnutí o azylu soudem je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení azylu v den podání žaloby hlášen k pobytu (§ 32 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb.). Podle ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s. může Nejvyšší správní soud věc přikázat jinému než místně příslušnému

krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.

V daném případě se žalobkyně a její nezletilé děti v den podání žaloby nacházela v uprchlickém táboře V. L, tzn. v obvodu Krajského soudu v Ostravě, který bylo tedy nutno považovat za místně příslušný soud v tomto řízení. Následně se však žalobkyně přemístila na v záhlaví tohoto usnesení uvedenou adresu, spadající do obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem, kde pobývá dosud.

Nejvyšší správní soud ve svých úvahách v této konkrétní věci vychází ze skutečnosti, že řízení o udělení azylu je značně specifickým typem řízení, které provádí ústavně zaručené základní právo, zakotvené v čl. 43 Listiny základních práv a svobod. Právě proto, že žadatelé o azyl mají z objektivních důvodů (jazykové, sociální, kulturní atp.) zpravidla značně obtížnější pozici při procesní realizaci svých práv, zákonodárce toto jejich postavení v řadě ohledů akcentoval [viz např. osvobození od soudních poplatků dle § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 549/1991 Sb.]. Rovněž v tomto kontextu je proto dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nutno posuzovat otázku místní příslušnosti soudů. Jestliže totiž s. ř. s. stanoví jako obecné pravidlo, že místně příslušným je soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany; v azylovém řízení zákonodárce z tohoto obecného pravidla stanovil výjimku, neboť preferuje zájem žadatele o udělení azylu, když jako místně příslušný soud určil ten, v jehož obvodu je žadatel hlášen k pobytu.

V souzené věci je zapotřebí – nad rámec uvedeného - vycházet též z toho, že žalobkyně trvá na ústním jednání ve věci samé. Protože je zřejmé, že v rámci tohoto jednání může proběhnout další dokazování, je nutno primárně zohlednit zájem na účasti žalobkyně na tomto jednání a záruku faktického výkonu jeho procesních práv, dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že návrh Krajského soudu v Ostravě je důvodný, jelikož koresponduje s výše uvedenými specifiky azylového řízení, dává větší prostor pro skutečnou procesní ochranu žalobce, což ve svém důsledku představuje „jiný důležitý důvod“ ve smyslu citovaného ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s.

Nad tento rámec Nejvyšší správní soud uvádí, že důvod přikázání věci není možno spatřovat ve vysokém nápadu azylových věcí u Krajského soudu v Ostravě. Ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s. totiž zakotvuje možnost výjimky z obecného pravidla místní příslušnosti krajských soudů, jejíž naplnění je nutno zkoumat vždy podle okolností konkrétního případu a postupovat přitom restriktivním způsobem. Smysl tohoto ustanovení však zajisté nespočívá v možném zasahování Nejvyššího správního soudu do soustavy krajských soudů z hlediska vyrovnávání jejich vytíženosti jednotlivými agendami. K takovým zásahům je oprávněna toliko moc zákonodárná a Nejvyšší správní soud, který respektuje ústavně provedený princip dělby moci, ji v tomto směru nemůže nahrazovat.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

č. j. Nad 45/2004 - 26

V Brně dne 18. 3. 2004

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu